

Een kwartaalblad voor het belichten van energie van goede wil in wereldaangelegenheden

ENERGIE VOLGT OP GEDACHTE

Zoals de regelmatige lezers weten organiseert WGW elk jaar een forum in onze drie centra in New York, Londen en Genève. Dit jaar was het thema van de bijeenkomst "energie volgt op gedachte". U kunt de video van onze conferentie in Londen en New York, en ook de gearchiveerde video's, bekijken op www.worldgoodwill.org. Op deze pagina vindt u ook de audio opname van het forum in Genève.

Waarom dit thema? Eenvoudig omdat de kracht van verlicht denken het opvoedende beginsel van de nieuwe wereldgemeenschap is, die we allen hopen te zien verschijnen. *Energie volgt op gedachte* is een idee dat actueel is en de dwingende boodschap van deze natuurwet wordt begrepen en brengt verantwoordelijkheid voor het eigen gedachteleven met zich mee. Want gezien met het innerlijk oog zijn gedachten levende dingen die, afhankelijk van het motief en van hun schepper, mooi kunnen zijn omdat ze mentale beelden weergeven wiens geometrie en kleuren op natuurlijke wijze worden gevormd door de kwaliteit van de geestelijke bedoeling. Bewust gevormde gedachten van licht en liefde hebben een krachtige invloed op anderen en kunnen lange tijd voortduren tot ze hun doel hebben vervuld. Inderdaad is de vooruitgang van de mensheid gebouwd op krachtige gedachtenpatronen die samenlevingen tijdelijk bepalen en samenhouden, waarna nieuwe ideeën ze vervangen. De taak van goede wil bestaat eruit om te zien dat ideeën geboren worden in een sfeer van goede wil, zodat ze door het goede en naar het goede toe worden gestimuleerd.

De verschillende sprekers hebben dit thema vanuit diverse hoeken benaderd. In New York besprak David Nicol, directeur van het project van het Gaiaveld, het 'subtiële activisme'. Dit is het gebruik van de subjectieve energieën van meditatie en gebed om de dynamiek van sociale verandering te bekrachtigen. Craig Holdrege, directeur van het Natuur Instituut, bekeek de organische, onderling verbonden veranderingen die levende planten ondergaan, en dacht na hoe we kunnen leren om op deze manier te denken. In Londen onderzocht Leonidas Zoudros van Wereld Goede Wil de oneindige zichzelf herhalende patronen van fractals en hun weerspiegelingen in de natuur, en ging ervan uit dat wanneer we deze patronen als model gebruiken, gedachten de innerlijke dimensie van het goddelijke Plan kunnen openbaren. Dr. Chintamani Yogi, stichter van de Hindoe Vidyapeeth scholen in Nepal en

van het Vredes Diensten Centrum, gaf vanuit een enkel zaadje van de Sanskriet groet 'Namaste' een eenvoudige doch krachtige meditatie over het belang van juist denken, juist voelen en juist handelen, en hij deelde met ons enkele van de sociale en opvoedende programma's in Nepal, die op deze beginselen gebaseerd zijn. Matt Daw, Project Manager van de VK liefdadige organisatie PhotoVoice, toonde hoe deelnemende fotografie gemeenschappen kracht kan geven om hun belangrijkste boodschap aan regeerders en beleidsmakers over te maken. In Genève bracht Marco Toscano-Rivalta van de VN een interessant en gedachte-opwekkend inzicht over de VN als "een centrum voor de harmonisering van de handelingen van naties", een kernzin uit het VN Charter. Het bracht een levende discussie met zich mee met onder andere de vraag: "Waarom staat het woord 'vertrouwen' niet in het Charter van de VN?" Andere ideeën die door Dr. Paul Bequart werden aangeroerd bevatten het concept van synchroniciteit, wat nauw aansloot bij het thema van de dag. Thierry Bécourt sloot de spreekbeurten af met een rijke selectie van overdenkingen over Driehoeken en *Energie volgt op gedachte*. De groepsdiscussies die gericht waren op het thema in Genève over "groepsbewustzijn in de wereld van morgen", leidde tot diepe inzichten over de rol van visualisatie en energie volgend op gedachte.

In het vervolg van de nieuwsbrief geven we u een selectie van samengevatte uittreksels van vele van deze sprekers, teneinde onze lezers kennis een indruk van de sfeer van de dag te geven.

New York Craig Holdrege

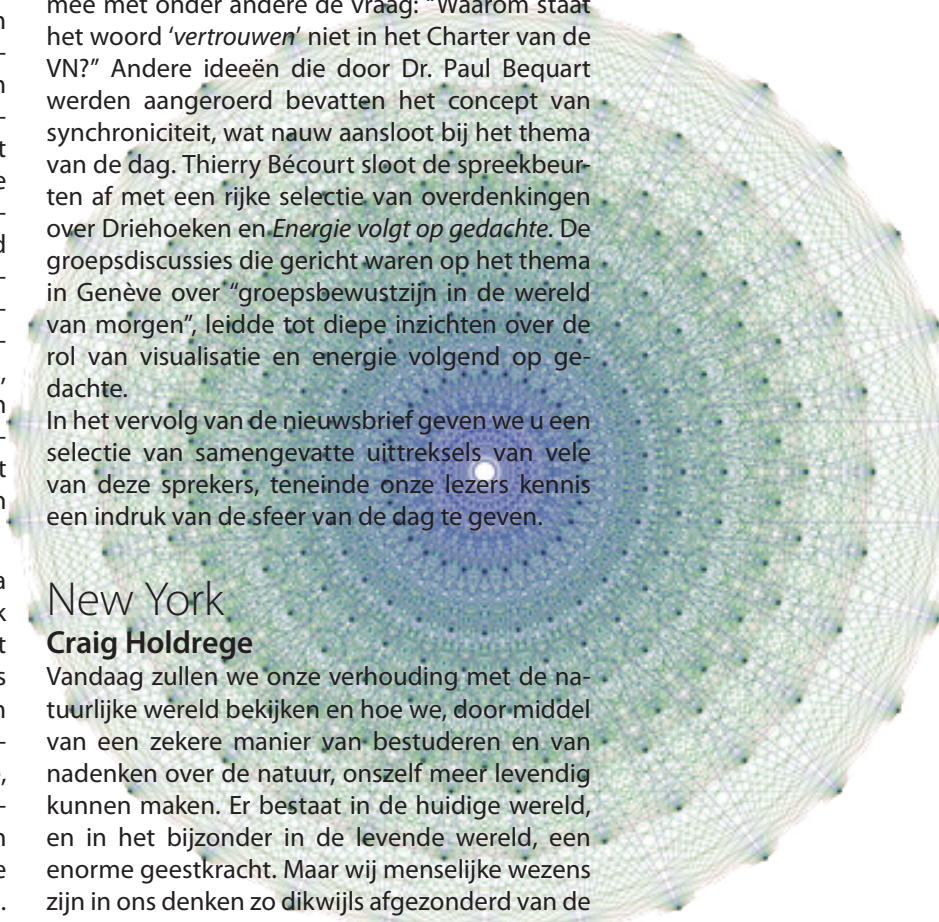
Vandaag zullen we onze verhouding met de natuurlijke wereld bekijken en hoe we, door middel van een zekere manier van bestuderen en van nadenken over de natuur, onszelf meer levendig kunnen maken. Er bestaat in de huidige wereld, en in het bijzonder in de levende wereld, een enorme geestkracht. Maar wij menselijke wezens zijn in ons denken zo dikwijls afgezonderd van de kern der dingen. We kunnen via interactie met de levende wereld die kern aanraken en herkennen, niet enkel van het leven van de wereld, maar ook komen tot een grotere cultivering van het leven in onszelf.

Eerst kunnen we kijken naar een symptoom van een probleem dat velen van ons als moderne menselijke wezens hebben. Water is iets enorm

Redacteur:

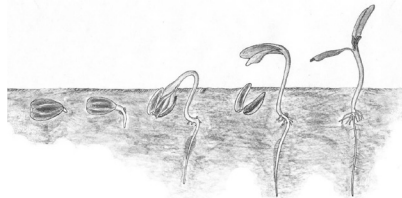
Dominic Dibble

www.worldgoodwill.org

dynamisch, schoon, krachtig en ook zacht. We hebben allemaal water nodig om te leven. En het is zeer interessant wat er gebeurt wanneer we beginnen om het water op een conventioneel wetenschappelijke manier te onderzoeken. Water verandert dan spectaculair – het wordt een geheel van moleculen die onderling reageren. We beginnen met iets vloeibaars, verbonden en dynamisch, en veranderen het in gedachte tot iets dat samengesteld is uit vele afzonderlijke deeltjes. En deze gewoonte van denken zien we overal plaatsvinden – zoals we doen met genen, of wanneer we spreken over de basis van materie in termen van afzonderlijke atomen. Ons modern denkvermogen heeft de neiging te denken, dat de wereld bestaat uit afzonderlijke deeltjes die onderling reageren. En deze denktrant zie je in vele moderne wetenschappen, waardoor onze cultuur meer dan 400 jaar is gedomineerd. We stellen ons afzonderlijke bouwstenen voor waaruit de wereld is samengesteld. We bouwen vanuit de scheiding en als er onderlinge verbindingen zijn, zien we deze als het onderling reageren van afzonderlijke deeltjes. Afzonderlijke atomen reageren onderling tot moleculen, en moleculen verbinden zich tot materie, zoals water, en genen verbinden zich tot een organisme. Het is alsof we als het model van de werkelijkheid objecten hebben genomen, die tot op zekere hoogte afzonderlijk zijn, zoals stenen of stoelen – wat we dingen noemen. Het lijkt mij dat dit zeer krachtig en suggestief is, en met deze manier van naar de wereld kijken kunnen we veel doen. Maar het is tevens een reusachtige beperking.

Laten we de levende organismen nu eens zorgvuldiger bekijken. Planten beginnen als een zaadje, dus in een bepaalde betekenis als een geïsoleerd ding. Maar als het zaad geïsoleerd blijft zal het na enige tijd sterven en vergaan. Als het zaadje ontkiemt, ontwikkelt het zich door het voortdurend overwinnen van afgescheidenheid. Wanneer de wortel uit het zaadje groeit, “weet” hij waar naartoe te groeien, namelijk naar beneden. De wortel groeit recht naar het centrum van de aarde, zoals alle wortels overal ter wereld. Ze hebben allemaal deze oriëntatie in zich en alle planten zijn verbonden met de gehele aarde. Dan groeien de planten in de andere richting – in de lucht en het licht – waardoor ze zich onmiddellijk verbinden met deze wereld, waardoor leven mogelijk is. De plant richt zich met haar bladeren naar het zonlicht, neemt het licht op en ook de lucht, en via de wortels water en een klein deel van de mineralen. Op die manier (genoemd fotosynthese) scheidt de plant levende substantie en groeit.

Een plant, als een voorbeeld van een levend wezen, is altijd verbonden en niet afgezonderd. De vraag is dan, hoe kunnen we over de wereld leren denken en deze voelen in verband

met verbondenheid, met eenheid. Een manier is door de planten zorgvuldig te bestuderen en door met deze merkwaardige wezens in wisselwerking te staan, want zij stellen ons in staat te leven door het produceren van zuurstof en levende substantie die ons ondersteunen. We kunnen proberen van de planten hun manier van zijn te leren, en daardoor leren we iets over onszelf en ons leven in de wereld.

Voortdurend is het leven echter vergezeld van iets dat sterft. De ontwikkeling van de plant betekent iets nieuws produceren (bladeren, knoppen, bloemen, enz.) maar ook iets anders

laten vallen, zoals oudere bladeren. Planten ondergaan een transformatieproces. Overal waar je kijkt is er verandering, en voor een plant betekent dit zichzelf in de wereld ontplooiën, nieuwe delen scheppen, dan afwerpen wat niet langer nodig is, en naar een nieuwe fase gaan. Het onderling verweven aar van leven en dood in de natuur is een zeer mooi en ingewikkeld proces.

Dus wanneer we dit soort fenomenen in de plantenwereld bestuderen, kunnen we ons ook afvragen: Hoe zouden we denken, indien we zouden denken op de manier waarop een plant groeit? We zouden beginnen met ons te bewegen van de afgescheidenheid naar een combinerend denken, waar we samen onze eigen gedachten in plaatsnemen. Natuurlijk is deze manier van denken noodzakelijk in ons dagelijks leven. Maar nu vergezeld van de activiteit van het ontwikkelen van een “trein” van gedachten, of kernachtiger gezegd, het ontwikkelen van een plant van gedachten. Hoe zou deze er uit zien? Dit zou met zich mee kunnen brengen, dat we de wereld benaderen met een toegenomen aandacht; je zou zorgvuldiger in je opnemen wat zich rondom je bevindt, zodat je in de dingen geworteld wordt. En in deze gewortelde waarneming van de dingen begin je een idee te ontwikkelen over iemand anders, over een probleem, over een taak die we op het werk moeten verrichten. Gebaseerd op die ervaring breng je dan een ander blad voort, een andere gedachte en nog een andere. Zo komen we in een stroom en zoals bij de plant ontstaat er een continuïteit maar ook nieuwe ervaringen en een bijleren.

Wat wij als menselijke wezens dikwijls doen, is verliefd worden op onze ideeën en zeggen – “dit is juist”. We willen ze niet los laten. Maar een plant “weet” beter. Ook al krijgt het mooie bladeren en mooie bloemen en takken, als ze verder wil groeien, moet ze dingen laten vallen. Enkel op die manier kan er iets nieuws tevoorschijn komen. We moeten altijd bereid zijn om op elk moment dat, wat we koesteren, los te laten. Dat is één aspect van het denken als een plant. En we kunnen dit toe passen, wanneer we onszelf betrappen bij het verliefd worden – in de negatieve betekenis van verliefd worden, dat is, bekoord geraken – op een idee, een gedachte of een opvatting. Dan moeten we een stap terug doen en zeggen, wacht eens even, behandel dit idee als een blad. Het is goed dat er zich iets manifesteert, maar wat wil er zich uit dit proces ontwikkelen? We moeten niet denken, dat ons inzicht of opvatting de enige heilzame is. We moeten in het proces blijven. En het is zeer interessant om na te denken over wat een bloem of een gedachte is, wat de vrucht van de gedachte is en wat het zaad van de gedachte is.

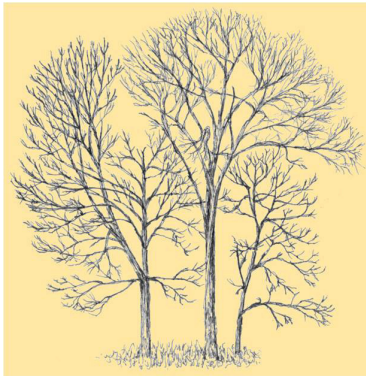
Planten kunnen zo onze leraren worden voor verandering, verandering in de zin van groeien en laten groeien, in beweging blijven en dynamisch zijn. Planten kunnen ook leraren in verband met

gevoeligheid worden. Iedere plant groeit in een innige wisselwerking met haar omgeving en weerspiegelt ook de verschillende kwaliteiten van die omgeving, zoals de zes verschillende exemplaren van de wilde radijs aantonen. De kleine plant links groeide in slechte samengeperste grond, terwijl de plant rechts in een beemd groeide.

Wanneer we in onze houding tegenover de wereld een ge-

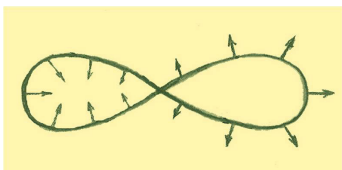
voelige samenhang hebben, dan hebben we een gevoel van in-de-wereld-zijn. We nemen de omgeving waar, denken en handelen in nauw verband ermee. Het is niet een kwestie van "ik heb de wereld veranderd", maar "ik ben door de wereld veranderd en ik verander ook de wereld". Daar komt iets nieuws uit voort, dat niet eerder bestond – een dialoog, als je wil, tussen verbinden wezens.

Er kan in een menselijk wezen een proces van innerlijke transformatie plaats grijpen als gevolg van de wisselwerking met de wereld. We denken dikwijls over de praktijk van het mediteren waarin we ons afzonderen van de wereld. Maar de wetenschap en onderzoek kunnen een gebied van toegepaste meditatie worden. Wanneer we

bijvoorbeeld echt in de wereld van de dynamiek van het plantenleven willen binnentreden, moeten we voorbij de waarneming treden. Waarneming gaat over in een geestelijke toepassing wanneer we gebruik maken van de visualisatie om het beeld van de plant of het dier in onze verbeelding te scheppen. We kunnen dit doeltreffend doen door te trachten dat wat we hebben waargenomen innerlijk te scheppen. Dus als we een plant eenmaal per week hebben geobserveerd en dit enkele weken lang, kunnen we, vóór we de volgende keer een observatie doen, innerlijk een beeld maken, hoe de plant er de vorige week uitzag. Dan zien we hoe de plant er nu uit ziet. En dan kunnen we de twee beelden in ons denkvermogen vergelijken en zo beter en bewuster het veranderingsproces ervaren. Dit is een innerlijke toepassing, wat de dichter en wetenschapper Goethe de naam gaf van gevoelige verbeelding. We kunnen op een juiste manier, gebaseerd op gevoelige ervaring, de krachten van onze verbeelding mobiliseren om aan het levendige proces binnen in ons deel te nemen. Het leven van de wereld begint zich steeds duidelijker te tonen.

Een ecooloog schreef, "Hoe kunnen we over een verband spreken in een cultuur van afgescheidenheid en isolatie? Ik weet het niet". Dit is een zeer eerlijke verklaring van een inleiding over ecologie. Ecologie gaat over verbanden, maar de ecooloog vraagt zich terecht af, hoe we kunnen spreken over verbanden in deze gefragmenteerde wereld. Dit is een grens waar we in de wetenschap dienen voorbij te gaan. En als we planten op de juiste manier observeren, kan dat ons daarbij helpen. David Bohm zei, "Het gehele ecologische probleem hangt af van het denken. Omdat we gedacht hebben dat de wereld er voor ons is om uit te buiten, is het dus eender wat we doen, de vervuiling zal wel vanzelf verdwijnen. Gedachten brengen gevolgen teweeg, maar gedachten zeggen 'ik heb

het niet gedaan". Dus vergeten we onszelf. Als de plant de leraar wordt van levende verbondenheid, kan ze dit ook zijn, als we ook voor onze gedachten aandacht hebben,

als we ons bewust zijn in dat proces, zodat we dan kunnen binnendringen in het proces van levend denken.

Ten slotte zijn hier enkele woorden van Goethe, "Als menselijke wezens kennen we onszelf slechts voor zover we de wereld

kennen. We nemen de wereld enkel in onszelf waar en onszelf in de wereld. Ieder nieuw object, duidelijk waargenomen, opent in ons een nieuw orgaan van waarneming".

(De beelden komen uit het laatste boek van Craig Holdrege: *Thinking like a plant: a living science for life*, Lindisfarne Books, 2013)

David Nicol

De taak van vandaag is relatief duidelijk, want het subtiele activisme is in vele opzichten een naam voor iets, wat we hier vandaag doen en wat vele groepen doen. Mijn werk bestaat gedeeltelijk uit het scheppen van een omkadering die groot genoeg is, zodat groepen elkaar kunnen herkennen en een grotere samenhang op dat gebied brengen. Sommigen zeggen, dat we meer moeten doen dan alleen maar preken in het ijle, maar een deel van ons werk bestaat eruit dat mensen elkaar vinden, en het is een zeer mooi lied, dat op deze planeet gezongen moet worden als we allen onze energiestromen met elkaar verbinden, en het potentieel voor het uitbreiden van wat mogelijk is op deze aarde is indrukwekkend.

Het is een kleine uitdaging om in het openbaar te spreken over dit concept van subtiel activisme, want het is waarlijk een subtiel en mysterieus proces en het soort kracht waarover we dan spreken, doet zich enkel voor wanneer we volledig transparant en open zijn. Op een zekere manier is het een ongevoel fenomeen om ons bewust in te laten met dingen die zich in de wereld voordoen en desondanks volledig open te zijn. Maar als we dit doen, gaan we de wereld tegemoet met onze waarheid en dat is waar we het in feite over hebben. Soms is het niet gemakkelijk om transparant te zijn wanneer we tegenover de wereld staan, maar een deel van ons werk bestaat erin om deze ruimte te scheppen, waarin we elkaar de toestemming kunnen geven voor een open toegang tot onze diepste verzuchtingen, over wat we in de wereld willen zien, zoals we ons inlaten met de onderwerpen van de wereld.

Hoe kwam ik tot dit werk van subtiel activisme? Op het einde van mijn tienerjaren had ik plots een diepe ervaring over de tijdelijkheid van het leven. Ik realiseerde me, dat ik zou sterven en dat alles wat ik ervoor had bedacht, betekenis had in termen van eeuwig bereiken en dat relaties verdwenen zouden zijn. Het viel me te binnen als een geheel andere gedachte die mijn levensloop volledig wijzigde en dreef mij tot een pad van spiritueel werk en ontdekkingen, die sindsdien de hoofdtoon van mijn leven zijn geweest. Maar naast deze interesse voor het geestelijke was ik ook zeer geïnteresseerd in de politieke arena en bijzonder door die individuen, die soms schijnen te worden bepaald door een kracht, die hen voorbestemd om in de publieke arena te staan met een diepzinnige waarheid – zoals Gandhi en Martin Luther King. Ik was geboeid door de kracht van hun lotsbestemming, die er op leek, dat deze in hun leven inherent en diepzinnig doelbewust was. Dus ben ik altijd blijven uitkijken naar manieren om deze twee werelden samen te brengen – deze diep persoonlijke zoektocht naar geestelijke verwezenlijking en de wereld van sociale veranderingen. In het bijzonder was ik alerter geworden voor de

gemeenschappelijke kwesties van het keerpunt waarop we schijnen te zitten – de moeilijke weg die de moderne beschaving is ingeslagen en wacht om een rol te spelen in het transformeren van dingen op een gemeenschappelijk gebied.

In het begin was ik geïnteresseerd in activisme, milieuactivisme, en werd een milieujurist in Australië en ging naar bijeenkomsten en nam deel aan wettelijke acties en terwijl ik vele van deze dingen zeer betekenisvol vond, waren er zekere aspecten aan, die ik niet zo bevredigend vond. Ik vond in dit werk dat, terwijl we ons wilden richten op wereldwijde kwesties, deze de neiging hadden om bezoedeld te worden door de nietigheid op lokaal gebied. Ik was gemotiveerd om niet enkel hier en daar een vuur te doven, maar was geïnteresseerd in de oorzaak, die deze vuren brandend hielden. Wat was het onderliggend bewustzijn, dat deze problemen bleef scheppen en hoe konden we ons inzetten op een manier, die dat gebied van bewustzijn tot doel had? Ik was getroffen door het feit, dat vele medeactivisten er op een zeer reactionaire manier mee om gingen, door het gebruik van een verbolgen, confronterende benadering. Ik dacht, dat het nodig was om een manier te vinden, die beter overeenkwam met mijn diep geestelijke waarden en ervaringen. Door deze zoektocht om deze dingen samen te brengen belandde ik in de VS en het Californië Instituut voor Integrale Studies en ik stelde me er open voor de vele visionaire denkers. Een serie gebeurtenissen volgden er op.

Als antwoord op de presidentiële campagne van Dennis Kucinich in 2004 ontwikkelden mijn medewerkers en ik een Geestelijke Oproep voor Actie om de geestelijke dimensie van de campagne uitdrukkelijker te doen aanslaan. We stuurden e-mails naar mensen om hen uit te nodigen deel te nemen aan een reeks wereldwijde meditaties. Deze ervaring was een openbaring. We bereikten mensen uit meer dan zestig landen en kregen een enorme respons. De ervaring gaf me een gevoel alsof verschillende betekenisvolle stromingen binnen in mij samenkwamen. Dit gaf in mij een heel diepe weerklank, waardoor er een gevoel van vastberadenheid werd opgeroepen. Ik voelde “dat dit betekenis had. Dit is hoe ik wil bijdragen, dit is wat ik wens te doen”. Dat pad vond mij en toen werd het me duidelijk dat dit de weg voor me was en sindsdien lijkt het alsof het pad vorm kreeg.

Subtiel activisme wordt omschreven als geestelijk of een op bewustzijn gebaseerde praktijk om gemeenschappelijke transformatie te ondersteunen. Het is een zeer uitgebreid kader, dat de verschillende inspanningen, die allen dezelfde richting uitgaan, verbindt. Subtiel activisme is een soort geëngageerde spiritualiteit, dat in de wereld kan leiden naar wijze acties maar er is een onderscheid tussen wat ik tracht naar voor te brengen en de geestelijke praktijk op en in zichzelf. Subtiel activisme is een krachtige vorm van actie waar dikwijls overheen wordt gekeken maar, wanneer deze werkzaam is, kan het zeer krachtig zijn. Mijn inspanning bestaat uit het werkzaam maken van die kracht binnen de context van een sterkere geïntegreerde benadering van de sociale verandering, doch het is geen vervangen van de meer fysieke vormen van acties, maar iets wat we doen als een meer holistische benadering die tegemoet komt aan de

innerlijke betekenisvolle dimensies alsook aan de praktische dimensies van sociale verandering.

Voor mij is de essentie van

het subtiel activisme, dat het zich richt op gemeenschappelijke transformatie, maar het kan toegepast worden door individuen, kleine en grote groepen. We kunnen subtiel activisme beschouwen als het zich richten op verschillende aspecten van het gemeenschappelijke. We kunnen denken aan gezonde collectieve trauma's uit het verleden, bij voorbeeld, praktijken die het emotionele en geestelijke trauma van de Holocaust helpen genezen. We kunnen het beschouwen als het steun verlenen tijdens natuurrampen of sociopolitieke crises in het heden. Waar er een gemeenschappelijke nood of crisis in een deel van de wereld plaats grijpt, zoals de tsunami in Japan, zie je een kolossale toevloed aan hulp op vele gebieden, inbegrepen het gebed en vele mensen voelen de mensen die lijden spontaan aan. Wat we voorstellen is, dat we die impuls en golf van medeleven, die op zulke momenten over de aarde stroomt, werkzaam maken. En dan kunnen we denken aan acties voor de toekomst waar duizenden mensen een visie aanhouden van een vreedzame aarde en zo een aantrekkingsvormen in de collectieve psyche die we voorwaarts kunnen doen bewegen.

Hoe belangrijk is nu dit idee, en wat is er zo uniek aan ons tijdstip, dat het zulk een benadering vraagt? In vele opzichten is dit een

zeer natuurlijk fenomeen door de menselijke geschiedenis heen. Als je teruggaat naar de oude en inheemse culturen waren de sjamaan en de ziener, de wijze mannen, altijd diep betrokken in het collectief nemen van beslissingen in hun gemeenschap. Bij vele verklaringen was de stuwkracht van de sjamaan, terwijl ze individuele genezing gaven, om het evenwicht te bewaren tussen de gemeenschap en de niet-menselijke wereld door middel van de reis, de ceremonie, door het zich inlaten op subtiel gebieden om het evenwicht te bewaren. Dus in vele opzichten is het enkel een natuurlijke gerichtheid. In de moderne tijd in het westen hebben we gezien, dat spiritualiteit zich afsplitst van het collectief beslissingmakend proces. Een manier om te begrijpen waar we in leven, is de innerlijke structuur van het moderne leven door begrip, de wetenschappelijke en politieke revoluties die we ervaren hebben, met als gevolg de scheiding tussen kerk en staat waaruit deze soort afgescheiden werelden waarin we leven werden geschapen. Deze ontwikkeling was duidelijk zeer belangrijk omdat we nodig hadden om onszelf te bevrijden van de beperkingen en dogma's van de kerk. Maar daarna hebben we deze wereld overgeërfd met haar diepe overtuiging dat spiritualiteit wel relevant kan zijn voor jezelf als individu, maar je kunt deze inzichten, de vruchten van je wijsheid, niet naar buiten brengen om serieus genomen te worden. Aan Immanuel Kant werd ooit gevraagd, “wat is de kern van de moderniteit?” en hij zei, “Moderniteit betekent, dat wanneer er iemand in je kamer komt en je knielend tot God aan het bidden vindt, je verlegen zou moeten zijn.” In de laatste decennia is het algemeen moderne westerse bewustzijn nader gekomen tot het punt van de herkenning, dat de weg waar we ons op bevinden iets fundamenteel verkeerd in zich heeft. De tekenen zijn overal en moeten niet worden aangehaald in de algemene milieucrisis, het onhoudbare van het financieel systeem, wapens van massavernietiging – al deze tekenen brengen grote ontgoochelingen voor het moderne

psychische geloof in het moderne pad – een herkenning die opdoemt omdat er iets fundamenteel ontspoord is. We moeten dit idee dat er geen rechtmatige rol voor de spiritualiteit in de publieke arena is, herdenken. Veel mensen worden zich bewust dat door het nuchtere wereld-beeld dat ontstaan is – een inzicht dat geen plaats in de wereld ziet voor het heilige – er zich een respectloze houding ten opzichte van de natuur is ontstaan. Het nodigt uit tot het heroverwegen van het gevoel van de aanwezigheid van het sacrale. Er zijn breuken nodig zodat het bovennatuurlijke kan intreden. Breuken zijn zeer belangrijk. Ik zie veel van ons werk in de subtiele acti-visme praktijken zoals het scheppen van ruimte zodat er iets kan gebeuren en zodat kennis kan binnenstromen.

Zo staan we nu voor de taak van de grote sjamaan en collectieve genezing moet nu op aarde plaats vinden. Wij zijn de sjamanen, de wereld is de stam en we kunnen ons bezig houden met deze praktijken door op zeer subtiele gebieden de dingen in evenwicht te helpen brengen. Dit is een beweging naar groepsmeditatie en collectieve wijsheid en dit is een kernpunt dat vooruit beweegt: de herkenning dat de groepspraktijk exponentieel veel sterker is dan de verzameling van individuen in die groep.

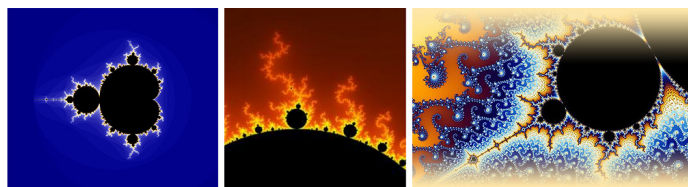
De missie van het Gaiaveld Project bestaat uit het scheppen van de intellectuele, spirituele, technologische en sociale basis ten behoeve van de lange termijn groei van het opkomende gebied van het subtiele activisme. We willen een ruimte scheppen waar veel verschillende groepen samen kunnen komen.

Londen

Leonidas Zoudros

De reis in bewustzijn en de wereld van betekenis impliceren verbindende gedachtepatronen en een diep inzicht om hun verborgen verwantschap met elkaar te begrijpen en met de oorzaken, die erachter liggen; en dit concept van verbindende patronen van verwantschap is ook van groot belang in het domein van de harde wetenschappen – fysica, chemie, biologie, enz. – waar er naar patronen in de natuur en in de wereld om ons heen wordt gezocht en waar modellen worden opgesteld om ons te helpen hen te begrijpen en te verklaren.

In dit laatste geval wordt wiskunde gebruikt om de modellen met symbolen en vergelijkingen op te stellen. De komst van supercomputers, die miljarden bewerkingen per seconde kunnen uitvoeren, hebben op dit gebied grote vooruitgang te weeg gebracht door middel van het onderzoek van complexe dynamica. Dit bereikte zijn hoogtepunt in de zogenoemde Mandelbrot verzameling in 1980. De Mandelbrot verzameling beelden zijn gemaakt door het invoeren van complexe getallen in een eenvoudige vergelijking. Telkens er een getal in de vergelijking wordt bijgevoegd, volgens een eenvoudige regel, wordt het resultaat ofwel verworpen ofwel terug gevoerd in de vergelijking en dan herhaald. Elk van de miljoenen resultaten van de herhaalde vergelijking wordt behandeld als een beeldcoördinatie, en de pixels zijn gekleurd volgens de snelheid waarmee de aaneenschakeling divergeert. Het resultaat is:

De Mandelbrot verzameling is zelfspiegelend op elke schaal van vergroting tot in het oneindige.

De term die de ontdekker ervan, Benoit Mandelbrot, gebruikte om deze vergelijkingen te beschrijven was “fractal”, afgeleid van het woord fractie. De meetkunde die er uit voort komt is gekend als fractale meetkunde. Eenvoudig beschreven is de fractal in feite een “ruw of gefragmenteerde meetkundige vorm die in delen kan worden gesplitst, waarvan elk deel dikwijls de verkleinde kopie van het geheel is, een eigenschap die genoemd wordt de zelf-similariteit.” Als we dieper ingaan in nog fijnere ontleding van het Mandelbrot beeld, verschijnt een zelf-weerspiegeling van het geheel, doch geen exacte afbeelding ervan.

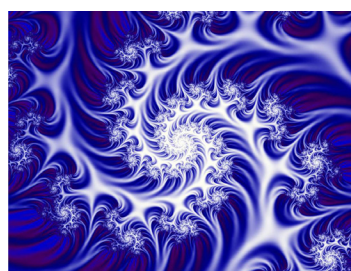
Het voorbeeld van de Mandelbrot vergelijking volgend werd er ontdekt dat bepaalde types van vergelijkingen resultaten geven die, wanneer ze visueel worden gemaakt, een buitengewone gelijkenis vertonen met vormen die in de natuur worden aangetroffen.

Het toont aan dat het verschijnsel van fractals in de natuur een ontzagwekkend en onweerlegbaar feit is.

Dit dient in en op zichzelf als een eerste aanwijzing van hun waarde als een instrument voor onderzoek in de natuurrijken van de geest en het bewustzijn. Een fundamenteel spirituele vooronderstelling die gegeven werd door Helena P. Blavatsky is “materie is geest op het laagste gebied en geest is materie op de hoogste trillingsgraad.” Daarom wordt geest gevonden in uitdrukkingen in vormen in de wereld rondom ons en zo zijn de ontdekkingen, die gedaan worden met de fractale meetkunde, wanneer deze wordt toegepast op materie, dan ook toepasbaar op de geest. Dus als materiele vormen de fysieke uitdrukkingen zijn van de geest, dan moeten de fractale eigenschappen en kwaliteiten inherent in de materie een geestelijke tegenhanger hebben.

Fractals vormen dan een blauwdruk, een model, en kunnen daardoor waardevolle informatie openbaren over datgene wat achter de vorm ligt, zowel als de manier waarin het model zich manifesteert in de driedimensionale werkelijkheid. Zij steunen het begrip, dat de fenomenale wereld rondom ons,

en alle vormen er in, dat juist zijn: een gedeeltelijke, driedimensionale indruk van een veel grotere inclusieve werkelijkheid, zich uitbreidend tot andere dimensies die voor ons ontoegankelijk zijn via onze zes zintuigen. Dit opent een volledig nieu-

we manier van kijken naar de wereld om ons heen.

Als deze prachtige tweedimensionale vorm verschijnt en het gedrag toont van een oneindig aantal punten zoals ze van de ene dimensie naar de andere overgaan, wat betekent dit dan aangaande de driedimensionale vorm?

Is het niet mogelijk dat, wanneer we naar de wereld om ons heen kijken, we naar objecten kijken die tevoorschijn komen in onze alledaagse driedimensionale werkelijkheid vanuit een of andere (hogere) of interdi-

mensionale werkelijkheid?

De laatste honderd jaar of zo, en specifiek de laatste drie decennia, hebben een behoorlijk aantal theorieën tot stand zien komen van hoog gekwalificeerde wetenschappers die, onder strikt wetenschappelijke methoden en experimenten blijken uit te komen op een model van onze zogenaemde fysieke wereld, dat helemaal verschillend is van de starre, mechanisch, Newtoniaans model dat gedurende eeuwen de overhand heeft gehad.

Een van de ontdekkingen dat verreikende gevolgen heeft staat in verband met wat in de kwantummechanica gekend wordt als de "vacuüm toestand". Dit vacuüm is niet leeg – het is een veld van oneindige energie waaruit elektromagnetische golven stromen en deeltjes in of uit bestaan springen. De golven in dit veld lijken meer op de rimpels op een vijvertje, maar de vijver is in dit geval het gehele universum.

Een van de ontelbare gevolgen, die te overwegen zijn in verband met de golf-aard van deze vacuüm toestand, is het feit dat golven coderen en informatie dragen. Elke ontmoeting tussen de golven resulteert in interferentiepatronen, die gezien kunnen worden als een voortdurende opeenstapeling van informatie, met een nagenoeg oneindige capaciteit van opslag. Dit betekent dat, theoretisch gezien, deze vacuüm toestand in feite een lege matrix is, waarop samenhangende patronen zouden geschreven kunnen worden, wellicht coherent deeltje en veld structuren verklarend.

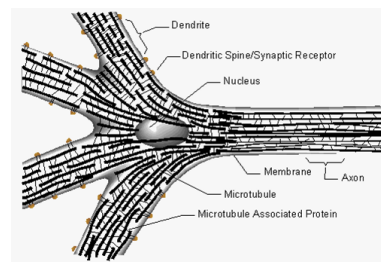
Daarenboven zou dit, op een metafysiek niveau, kunnen betekenen dat alles wat er ooit heeft plaats gevonden, er een indruk in nagelaten heeft door middel van deze golf-interferentie codering.

De referenties naar, en verbanden met het concept van de theorie van het nulpuntveld zijn voor de hand liggend, en lenen zich als basis voor het oplossen van de hardnekkig aanhoudende vragen in een aantal disciplines. Bijvoorbeeld, in een poging een antwoord te vinden op fundamentele vragen zoals, "hoe weten de menselijke cellen hoe ze een baby moeten vormen?" Rupert Sheldrake, een Brits bioloog, werkte een hypothese uit van formatieve oorzakelijkheid, gebaseerd op het concept van morfogenetische velden. Zijn theorie stelt dat de vormen of zelf-organiserende dingen, van moleculen tot gemeenschappen en melkwegstelsels, gevormd worden door deze velden. Volgens Sheldrake bezitten morfogenetische velden een trilling, die over de generaties heen met een inherent, toenemend geheugen van model en vorm weerklinkt, en zo ook voor de gedragingen. Alle veroveringen in termen

van kennis worden zo doorgegeven, of beschikbaar voor elke volgende generatie, of herhaalbaar.

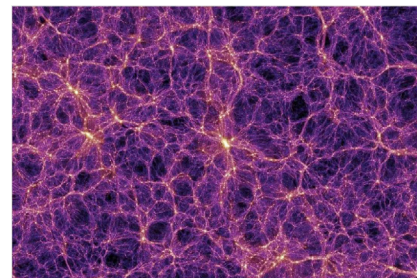
In dezelfde lijn stellen de wetenschappers Pribram, Yasue en Hagan in een gezamenlijke theorie, dat het brein van levende organismen niet een opslagplaats is, maar in alle opzichten een ontvangstmechanisme is, waarbij het geheugen een verre neef van de eenvoudige waarneming is. Het brein haalt 'oude' informatie volgens dezelfde manier op zoals het 'nieuwe' informatie verwerkt – via holografische transformatie van interfererende golfpatronen.

Ten einde in staat te zijn informatie terug te halen uit een elektromagnetisch veld, gebaseerd op holografische transformatie, is een goede ontvanger – een organische antenne – vereist. Het is dan ook niet verwonderlijk dat een van de meest toepasselijke ontwerpen voor zo'n antenne de vorm heeft van een fractal. In de gezamenlijke theorie van Pribram, Yasue, Hamerhoff en Hagan moet de fysieke tegenpool van de frac-

tale antenne in het menselijk lichaam gevonden worden in de neuronen van het brein, in wat gekend wordt als microtubulus en de membranen van dendrieten, dendrieten zijn hierbij natuurlijk de geometrie van een fractal.

Bij de vorming van patronen van fractals, in samenloop met de laatste veldtheorie, begint men daarom een beeld van een universum te produceren, dat samenhangender is en meer onderling verbindend dan eerder werd gedacht, ten minste door de formele wetenschap.

Het beeld wordt zelfs nog vollediger, waarbij oneindige mogelijkheden zich voor de verbeelding openen, wanneer we het eenvoudige feit aanvaarden: dat interactie per definitie een wederzijds proces is. Dat het

voor een levend wezen onmogelijk is te bestaan zonder de omgeving te beïnvloeden, enkel en alleen al door zijn aanwezigheid. Niels Bohr, een van de grondleggers van de kwantummechanica, en Werner Heisenberg, schreven dat een elektron bestaat als een waarschijnlijkheidsgolf, tot op het moment dat iemand er naar kijkt, en dan verandert het in een deeltje. Eens de observatie beëindigd, keert het terug naar de "ether van mogelijkheden". Hieruit volgt, en uit de grote hoeveelheid informatie die door wetenschappelijk onderzoek recentelijk bij is eengebracht, zoals die uitgevoerd door Robert Jahn en Brenda Dunne te Princeton, dat de invloed van de uitwerkingen op de omgeving van het menselijk bewustzijn en gedachten duidelijk aan het worden is. Jahn en Dunne namen twee betekenisvolle factoren waar. Ten eerst zagen ze een definitieve verhouding tussen het niveau en de kwaliteit van de verbinding tussen twee mensen en de kracht van hun denken, waarbij koppels met een harmonieuze verhouding met elkaar een kracht demonstreren, die tot zes keer hoger is dan dat van één persoon. De tweede factor had te maken met de breintrillingen van de mensen ten tijde van het experiment, waarbij

de effectiviteit sterk verhoogde naarmate het brein werkte op frequenties die gewoonlijk in verband worden gebracht met meditatie.

Datgene, meer dan iets anders, wat waarschijnlijk een gedachte definieert, en het onderscheidt van andere mentale processen, is dat het een denkbeeld is, dat gevormd wordt uit ideeën. Een klein kind bijvoorbeeld komt meerdere keren aan een deurknop totdat het patroon – haar vorm, haar nut, haar werking – wordt vastgesteld en het idee van een deurknop doorgedrongen is in het bewustzijn van het kind. De kracht van een idee, een mentaal patroon, om in de fysieke werkelijkheid stand te houden, neemt toe bij elke herhaling, elke indruk van dat idee. Een gedachte is dan een verzameling van bestaande ideeën, een mentaal model van een specifiek deel van de werkelijkheid – waar gewoonlijk naar verwezen wordt als gedachtevorm.

Indien de juiste voorwaarden aanwezig zijn, komen vele gedachtevormen tot verwezenlijking. Nochtans of een gedachte voldoende samenhang bereikt en behoudt om zich te verwezenlijken hangt van vele factoren af. De nadruk op groepswork, dat in de leringen van Alice Bailey zo dikwijls wordt beklemtoond, is een bepalende factor, net zoals het peil van samenhang en eenheid van de groep – welke beide nu door wetenschappelijke bevindingen worden ondersteund. Het peil van samenhang van de eigenlijke gedachteconstructie is een andere cruciale factor, wat eveneens een weerkerend thema is in de leringen, waar concentratie en meditatie beschouwd worden van het allergrootste belang te zijn.

Opdat de energie op gedachte volgt en er zich naar schikt, zodat ze enige betekenis krijgt, moet de gedachte krachtig en samenhangend zijn. Kracht kan worden samengevoegd, en is eveneens een functie van overeenstemming, of éénlijnigheid. Samenhang is een functie van mentale helderheid en persoonlijkheidsintegratie. Op dezelfde manier dat we een taal leren, of een muziekinstrument, beginnend met een eenvoudig woord, of noot, en dan er een tweede aan toevoegend, en dan een derde, en zo telkens de nieuwe kennis verbindend met de reeds gekende woorden en noten, zo ook komen concepten en dus gedachten uit elkaar voort zowel op het niveau van het individu, als op groeps- en collectief niveau, waarbij elk meer ruimte en complexiteit toevoegt, maar ook een bewustzijn van, en gestructureerd in overeenstemming met, het hele gebied van kennis. In die betekenis volgt niet enkel het proces maar ook het gebied van kennis, of bewustzijn zelf, een fractal patroon.

Als we ons voorstellen om de tijd te versnellen tot het punt waar de gemiddelde levenscyclus van 80 jaar plaats grijpt op één seconde, zouden we getuige zijn dat het leven – van mens, plant of dier – voortkomt uit het leven dat er aan voorafging, bloemen verwelken en vergaan, zoals een golf, komen en gaan, komen en gaan, vorm aannemend en vergaan, vorm aannemend en vergaan. Elke vorm komt voort, als een tak, uit degene die er aan vooraf gaat, zoals een fractal de tijd overbruggend, elke herhaling een nieuw element toevoegend aan een grenzeloos, oneindig patroon van uitdrukking.

We kunnen er voor kiezen om onszelf te zien in het goddelijk patroon, en het goddelijk patroon in onszelf. We kunnen uit de tak groeien die ons dit leven heeft gegeven en zo naar het licht, zodat meer takken uit ons kunnen voortkomen, en deel uitmaken van het goddelijk plan en van de goddelijke aard in al haar glorie.

Dr. Chintamani Yogi

Ik kom van Nepal om jullie te spreken over tijdloze waarden en sociale veranderingen. Ik leef in Kathmandu, de hoofdstad, maar ik ben geboren in een klein boeren dorp. Dus begin ik met een Namaste, een oude Sanskriete zegening. Alhoewel ik van Nepal ben, een zeer klein land in verhouding met de rest van de wereld, bestaat mijn werk uit het aanmoedigen van goede wil in de hele wereld. Ik werk via Nepal voor het welzijn van de hele mensheid. Ik breng u ook de Namaste van mijn moeder die, ook al is ze ongeletterd en ongeschoold, een van de wijste mensen op deze aarde is. Zij is nooit uit Nepal geweest en toch voelt ze zich verbonden met alle mensen van goede wil en zij stuurt haar zegening naar iedereen.

Ik ben reeds vele jaren verbonden met Wereld Goede Wil toen ik bij toeval een kopij van de Wereld Goede Wil Nieuwsbrief in handen kreeg, die naar een vriend in Nepal was verzonden. Ik herkende terstond dat de nieuwsbrief in overeenstemming was met veel van mijn eigen denken en begrip en dus schreef ik naar het hoofdkwartier waaruit een briefwisseling en gedachtewisseling gedurende vele jaren volgde. Cultureel gezien is het Hindoe mijn achtergrond, maar ik beoefen de spiritualiteit. Ja ik kom uit Nepal, een zeer klein land, een van de armste landen in de wereld, maar ik werk voor de hele mensheid. Als het zaad met de zuiverste intentie wordt geplant, zal het groeien. Namaste betekent laten we de handen samenbrengen, we buigen het hoofd en beroeren het hart. Wanneer we de handen samenbrengen, herinneren we onszelf aan de belofte: ik zal op het pad van karma-yoga gaan. Dit pad noodzaakt voortdurende toewijding aan het beginsel van ongehechtheid. We werken zeer oprecht, volledig vanuit het hart, maar opnieuw, werken met de glimlach. Als dit pad oprecht wordt gevolgd kunnen we al het andere overlaten in de handen van God.

Wanneer we ons hoofd buigen herinnert dit ons aan de belofte om op het pad van Gyana yoga te gaan, het pad van wijsheid. Deze wijsheid ligt voorbij alle boeken. Leren is goed; begrijpen is beter; verwezenlijken is het beste!

Wanneer we het hart beroeren, is dit bhakti yoga. Luister naar uw eigen hart.

Vanaf de leeftijd van 21 jaar heb ik heel mijn leven opgedragen aan sociaal werk. Wij hebben de Hindoe Vidyapeeth Scholen opgericht die de opvoeding in waarden in Nepal bevorderen. Deze beweging heeft tot doel achtergestelde en weeskinderen op te voeden en te steunen en dit op een niet winstgevende basis, en hen zo te versterken voor de toekomst. De school begon met slechts 15 kinderen, nu zijn er drie scholen met 1500 kinderen uit alle achtergronden en religies. Andere programma's zijn het Vredes Dienstencentrum (Shanti Sewa Ashram), de Jeugd Vereniging voor Vrede en het Vredeshuis voor Kinderen. We steunen eveneens ongeschoolde en uitgebuite vrouwen om te leren en om hun eigen geld te verdienen.

In de HVP scholen worden alle gebruikelijke academische onderwerpen onderwezen maar we trachten ook serieuze wijsheid onze kinderen aan te leren. Wij dromen ervan om hen

niet enkel te vormen tot een arts, een ingenieur of IT specialist, maar daarenboven tot goede mensen.

Het verontrust me dat, hoewel er in de wereld zo veel wordt geleerd, er een tekort is aan werkelijk begrip van het leven, en dat verwezenlijking bijna niet bestaande is. De mensen leren vele dingen in het leven, maar begrijpen weinig, en dit is de oorzaak van veel lijden in de wereld. Vele mensen zijn opgeleid, maar niet verlicht, velen zijn succesvol maar niet vredevol. Er zijn er velen die veel weten, maar niet oprecht zijn in hun verhoudingen. Menselijke wezens kunnen slim zijn en bekwaam, wat hen tot succes leidt, maar zonder begrip van het hart zijn hun levens uit evenwicht en dit leidt naar het lijden.

Mensen wijten hun lijden, hun stress, depressie, slaapttekort, angst aan de anderen. Doch lijden wordt geboren in het individu en niet door de ander of iets anders. Begrip hiervan is beslissend om wijs te zijn. Wanneer er geen wijsheid is, heerst de duisternis en het is de onwetendheid, die de oorzaak van het wereldlijden is. Wanneer God iemand wil helpen, doet hij dit niet rechtstreeks, maar voorziet Hij hem van mogelijkheden om wijsheid te leren en toe te passen, en plaatst hem in de omgeving van hen die wijs zijn.

Aan Gandhi werd ooit gevraagd 'geloof je in God?', en hij antwoordde, 'God is geen persoon maar enkel een principe'. Dit brengt ons verder tot de vraag, wat is een principe, waarop Gandhi zei 'God is waarheid, God is liefde en God is vrede'.

Karma-yoga vraagt ons het pad van waarheid te gaan. Daarom besluit ik met u te vragen, om voor al die kinderen te bidden, die zonder eten naar bed gaan, te bidden voor al die vrouwen, die in de ontwikkelingslanden worden uitgebuit, want het gebed gaat alle grenzen voorbij. Een man richtte zich tot zijn goeroe met de vraag, hoe hij de mensheid kon helpen. Zijn goeroe antwoordde, "als je iets voor de mensheid wil doen, wordt dan een goed menselijk wezen".

Matt Daw

Ik ben de voorzitter van HVPN UK – de UK ondersteunt met liefdadigheid de Hindu Vidya-peeth Schools in Nepal. De eerste keer, 12 jaar geleden, dat ik een bezoek aan Nepal bracht, zag ik de scholen in actie. De filosofie, waarop ze gestoeld zijn, had op mij een enorme impact – het bijzonder idee, dat mensen niet enkel individuen zijn, maar dat zij een deel zijn van iets groters, namelijk, de maatschappij en zelfs daar aan voorbij, het hoger bewustzijn.

Van deze filosofie wordt getuigenis afgelegd bij Photo Voice, waar ik de project manager ben. Het is een op het VK gebaseerde internationale liefdadigheidsinstelling die nu reeds

12 jaar bestaat. De visie van de organisatie richt zich op een wereld waarin aan niemand de gelegenheid tot spreken en gehoord worden wordt ontzegd.

De liefdadigheidsinstelling bevordert de deelnemende fotografie – fotografie door mensen die het onderwerp van de foto's zijn en die door de onderwerpen geraakt worden. Dit is het tegengestelde van de traditionele journalistieke fotografie, waar de foto's genomen worden door hen die buiten de context staan, dikwijls uit het rijke westen, foto's van mensen en situaties aan wie doorgaans geen eigen stem gegeven wordt. Deze foto's worden genomen vanuit het perspectief van de buitenstaander, waar deelnemende fotografie het tegenovergestelde is en de mensen toelaat om hun eigen verhaal te vertellen en te kiezen hoe ze worden voorgesteld.

Photo Voice werkt met gemeenschappen, waar ook zelden naar geluisterd wordt aangaande onderwerpen die hen het meest aangrijpen, of die gemarginaliseerd zijn omwille van de houding van de maatschappij ten opzichte van hen. We werken met mensen om hen te oefenen om fotografie te gebruiken om hun situaties bekend te maken en de boodschap die ze willen delen. Onze medewerkers maken ondertitelde foto's, die hun boodschappen overbrengen naar de mensen, die niet op de hoogte zijn van hun bestaan of van hun ervaringen, en zeker niet open staan voor wat ze te zeggen hebben. De projecten zijn zeer verschillend van de een tot de andere, omdat ze gelegen zijn over de hele wereld en ze met een groot scala van onderwerpen werken. Voorbeelden hiervan zijn mensen met mentale gezondheidsproblemen, vluchtelingen, straatkinderen, HIV-besmette gemeenschappen en zij die gemarginaliseerd zijn door hun sociale status of om politieke redenen.

Elk project, alhoewel elk zeer verschillend is, heeft in de kern een zeker aantal sleutelementen. Eerst worden de deelnemers geholpen om te begrijpen hoe foto's communiceren, hoe een verhaal wordt gemaakt en hoe begrip en inleving wordt opgewekt bij het zien van stilstaande beelden. Daarna worden visuele alfabetismeoefeningen gebruikt om discussies met de groep en de maatschappij te stimuleren. De mensen vinden het doorgaans gemakkelijker te praten over waarnemingen en persoonlijke inzichten met de hulp van foto's en beelden.

De deelnemers worden dan geleerd hoe foto's te maken en te gebruiken en om hun composities te plannen. Technische training wordt ook gegeven en hoe digitale camera's te gebruiken. Dit is van bijzonder belang bij internationale projecten waar

de deelnemers dikwijls nog nooit de gelegenheid hadden om deze camera's te gebruiken. Photo Voice is ook ervaren om de mensen in staat te stellen fotografie te gebruiken ongeacht enige moeilijkheden zoals onkunde, analfabetisme, blindheid of gedeeltelijk zicht. Het werk met blinden of slechtzienden heeft hen de mogelijkheid gegeven hun ervaringen te delen en deel te nemen aan het visueel communiceren. Meer informatie: http://www.photovoice.org/html/pvmethodology/method_04/index.htm

De stichting geeft steun aan de deelnemers om hun eigen fotoproject op te stellen gericht op hun eigen voorkeuren en ervaringen. Bij de keuze om een enkel stilstaand beeld te scheppen heeft men een zekere hoeveelheid zelfreflectie nodig, en de deelnemers leren niet alleen hoe met foto's te communiceren, maar ook te ontdekken wat ze voelen en zeggen.

De foto's die ze maken worden dan in de groep getoond en bediscuteerd en met de Photo Voice medewerkers, waarbij al de beslissingen en gedachten erachter kunnen worden uit de doeken gedaan met een grote open en constructieve dialoog over dit onderwerp. Zelfreflectie, zelfonderzoek en communicatie is niet iets dat noodzakelijk naar voren komt in groepsdiscussies, doch het wordt bevorderd door het fotografisch proces. Het is een zeer openbare en vruchtbare werkwijze.

Het proces van uitgeven komt daarna en dit betekend het selecteren van de beelden, die bruikbaar zijn voor het publiek. In sommige projecten kunnen er doelgroepen zijn of er kan een streefdoel zijn om de stemmen te voeren van hen die betrokken zijn in het proces van beslissen of van het beleid. Daarbij kan het helpen om gewoontes in de maatschappij waar deze mensen worden gemarginaliseerd te veranderen.

Het laatste stadium is de verspreiding waar de 'stemmen' naar een groter publiek worden gebracht. Dit zijn dikwijls de familie, vrienden en plaatselijke gemeenschappen maar soms ook wel een veel groter publiek. Gewoonlijk is er in de gemeenschap een tentoonstelling van de foto's wat bijzonder belangrijk is voor het bevestigen van de 'stemmen' en voor het verhogen van de status van die 'stemmen' in de ogen van anderen. Zo is bijvoorbeeld in Albanië de status van de invaliden zeer laag, zeker wanneer het invalide jongeren zijn, die thuis gehouden worden en niet aangemoedigd worden om naar school te gaan. Ons project stelt hen in staat om hun ervaringen en hun vooruitzichten te delen met de maatschappij, die dan geconfronteerd wordt met de werkelijkheid, dat de jonge mensen talenten hebben en bekwame jonge mensen zijn die enkel de gelegenheid nodig hebben om bij te dragen en te scheppen. Dit had een zeer sterke invloed op de maatschappij. Tentoonstellingen zijn de meest voor de hand liggende methoden om de verwezenlijkingen van de deelnemer in de bloemetjes te zetten maar de sociale media en online groepen hebben ook een zeer goede impact. Digitale foto's zijn een uiterst veelzijdig middel tot communicatie, omdat ze kunnen worden getoond, geprojecteerd en afgedrukt in boeken en op postkaarten, gemaild, online getoond en nog meer.

Deelnemende fotografie wordt gebruikt omdat het bespiegelende studies toelaat, deelnemers kunnen de controle hebben over hun voorstellingen en kunnen uitzoeken hoe ze in de media worden weergegeven

en getoond. Het helpt eveneens om de cyclus te doorbreken omdat de afdrucken bepaalde kwesties kunnen vastleggen en vereeuwigen. Het moedigt het zichzelf verklaren en zich uitdrukken aan. De deelnemers vinden hun vertrouwen terug door middel van hun eigen 'stemmen', ze tarten de waarneming en scheppen verandering. Voorbeelden van dit werk kunnen bekeken worden op de website www.photovoice.org

Tenslotte is het werk van de deelnemende fotografie zeer belangrijk omdat het helpt de illusies te vernietigen, die op elk gebied van de maatschappij zowel plaatselijk als internationaal zijn gecreëerd. De belangrijkste verhalen die door de media of door degene die het luidst in de maatschappij roepen worden voortgebracht zijn dikwijls de verhalen die de mensen als voor waar aannemen. Deelnemende fotografie biedt bepaalde problemen de kans om te worden onderzocht en

geeft hen een stem aan hun achterban wat leidt tot een verscheidenheid aan verhalen. Door middel van deze verscheidenheid aan perspectieven kan de complexe werkelijkheid tevoorschijn komen in tegenstelling tot een enkel eenvoudig verhaal, dat slechts één gezichtspunt weergeeft. Het publiek krijgt dezelfde gelegenheid als iemand die zelf op directe wijze getuige is van of de ondervinding heeft – namelijk de kans om voor zichzelf te beslissen wat zij denken of voelen over een bepaalde situatie.

Genève

Marco Toscano-Rivalta

"... een centrum om de pogingen der volkeren met elkaar in overeenstemming te brengen ..."

Sommigen onder u zouden zich bij dit onderwerp vragen kunnen stellen over de betekenis en reden ervan en vooral over het verband met ons thema van vandaag.

Het is een citaat uit art. 1 van het Handvest van de Verenigde Naties, dat de vier doeleinden van de Verenigde Naties omschrijft. Deze zijn:

1. Handhaven van internationale vrede en veiligheid.
2. Ontwikkelen van vriendschappelijke betrekkingen tussen de volken.
3. Verwezenlijken van internationale samenwerking.
4. Een centrum te zijn om de pogingen der volken tot het bereiken van deze gemeenschappelijke doeleinden met elkaar in overeenstemming te brengen.

Laat ons dit vierde doeleinde bekijken welke suggereert dat totdat en tenzij de Verenigde Naties zulk een centrum worden dat in staat is om de pogingen met elkaar in overeenstemming te brengen wij een belangrijk stuk van de puzzel zullen missen, en het dus moeilijk zal blijven om de drie eerste doeleinden te bereiken.

Laten we ons daarom afvragen:

Wat betekent het om een centrum te zijn?

Welke kundigheid en kwaliteiten heeft een centrum nodig om pogingen met elkaar in overeenstemming te brengen?

Hoe worden die kundigheid en kwaliteiten verkregen?

Van wat is het een centrum? Wat, wie bevindt zich er omheen?

Hoe komt dit centrum tot bestaan? Wie doet het nodige werk?

Deze vragen helpen ons om het gebied van dienst van zo een centrum te bepalen.

Het veld van dienst van dit centrum wordt door de eerste drie voornoemde doeleinden bepaald; of eenvoudiger, dat dit veld van dienst de mensheid is; de verdere ontwikkeling van de mensheid en haar mogelijkheden. De aandacht voor de mensheid en haar nood aan vrede, veiligheid, vriendschappelijke betrekkingen en respect voor de mensenrechten brengt een toenemende belangstelling van de mensheid met zich mee voor de andere natuurrijken (dieren-, planten- en mineralenrijk) – die tot nu toe voornamelijk beschouwd worden als hulpbronnen, doch hier de vraag oproepen of de mensheid op haar beurt een hulp is, en zichzelf ziet als een hulp, voor de andere natuurrijken, en in dat geval welke hulp?

Vanuit dit standpunt kunnen we ook zeggen dat het eigenlijke proces van "globalisering" op zich een dimensie, nu in volle helderheid tevoorschijn komend, van dit proces is aangaande de menselijke ontwikkeling. Globalisatie betreft de menselijke verhoudingen, het betreft de mensheid die zichzelf ontdekt als één te zijn.

Wat we waarschijnlijk moeten doen is trachten te begrijpen wat globalisatie is en wat het betekent. Durven we beweren dat globalisatie niet "zomaar plaats grijpt", en eigenlijk een specifieke betekenis heeft, of zelfs een taak? Kunnen we zeggen, dat globalisatie gaat over het uitklaren van die verbindingen in de mensheid tot meer vanzelfsprekende en tegelijk zichtbare nieuwe mogelijkheden? Kunnen we zeggen, dat het verband houdt met het te voorschijn komen van een universeel bewustzijn? En dat dit te voorschijn komend bewustzijn op het uiterlijk gebied vanzelfsprekend het bestaan van een centrum heeft voortgebracht?

Met deze reis naar het vestigen van "... een centrum tot het in overeenstemming brengen van de pogingen der volkeren ..." is de volgende vraag eerder gerechtvaardigd: "hebben we een plan? Bestaat er een plan?" De tijdloze wijsheid geeft ons enkele belangrijke aanwijzingen: "Het gehele ritme van het internationaal denken moet worden gewijzigd" ten einde van de "chaos" over te gaan naar "geordende schoonheid". Met andere woorden, om de uitdagingen van vandaag aan te pakken en ze te veranderen, moeten we ons collectief/internationaal denken wijzigen.

Het plan lijkt ons onze aandacht te richten op twee dingen: "ritme" en "internationaal denken". Weer meer vragen: wat is "internationaal denken"? Om ons tot deze vraag te richten moeten we de volgende vraag overwegen: waarom zijn de Verenigde Naties ontstaan in het jaar 1945, op dit specifiek moment in de menselijke evolutie, en niet in 54 vóór Christus, of in het jaar 1268, of 2674?

Ik zal trachten om een antwoord te vinden door middel van een verhaal, en de analogie tussen de ontwikkeling van het menselijk wezen en een blik op de geschiedenis van de voorbije 600 jaren, die, al bij al, ons iets betekenisvol meedeelt.

In de hoogste synthese ontwikkelen we een fysiek/etherisch lichaam, dan een emotioneel lichaam, een mentaal lichaam, en via deze, een integratie van alle drie tot een persoonlijkheid die door hogere energieën kan worden doordrongen. Het lijkt alsof hetzelfde plaats vindt bij de collectieve mensheid, en dit op planetaire schaal.

Het is enkel door middel van de ontdekkingsreizigers in de 14de en 15de eeuw dat er voor de eerste keer in de gekende geschiedenis begonnen werd om al het land te ontdekken en in kaart te brengen, waardoor de eenheid van de planeet en van de menselijke familie in al haar facetten een vanzelfsprekendheid werd. Dit lijkt voor mij als de voorstelling van het ontwaken van het menselijk begrip tot het menselijk bewustzijn van de fysieke eenheid of het gemeenschappelijk lichaam van de mensheid.

Door de ontwikkeling van de wetenschap in de 19de eeuw en begin 20ste eeuw, kwam de mensheid te weten dat de we-

reld één is vanuit het energiestandpunt uit gezien, met de bekende vergelijking van de gelijkheid tussen energie en massa van Einstein. Dit kon gezien worden als het ontwaken in het menselijk bewustzijn van het begrip van het bestaan van het etherisch lichaam van de mensheid.

Wereldoorlog 1 en 2 kunnen gezien worden als een teken van het bestaan van het emotioneel lichaam van de mensheid. Dit lijkt ook aangetoond te worden door het tevoorschijn komen en de werkzaamheid van het werk van het Rode Kruis. Het kan dagelijks gezien worden in de alom heersende angst, bezorgdheid enz. die bijvoorbeeld volgen op een ramp.

Als we op deze lijn voortgaan zouden we moeten zoeken naar een indicatie van het ontluiken in het menselijk bewustzijn van een collectief mentaal lichaam. Ik ben de mening toe gedaan, dat zo'n "teken" te vinden is in de oprichting van de Verenigde Naties.

Voor zover ik weet is het de eerste keer in de geschiedenis dat een verbond van deze omvang tot aanzijn is gekomen – een verbond met het doel van gezamenlijk denken en het verwezenlijken van plannen voor het goede en de toekomst van de mensheid – in toenemende mate voor de planeet. Deze internationale samenwerking voor ontwikkeling kan gezien worden als een uitzonderlijk belangrijke inspanning van de verbeelding van wat een betere toekomst voor de mensheid zou kunnen zijn, en het bedenken van plannen en acties om dit waar te maken. Tegen deze achtergrond kunnen we zien dat het doel van de Verenigde Naties er uit bestaat om het "internationale denken" te veranderen en een zeker "ritme" te geven. Het "centrum tot het in overeenstemming brengen van de pogingen der volkeren" noodzaakt te werken door middel van het positief beïnvloeden van het "internationaal denken". Ritme is de sleutel, omdat het een weerklank opwekt in al die bewustzijns en menselijke wezens die klaar zijn om de mensheid te dienen.

De regelmatige Wereldconferenties van de Verenigde Naties lijken een indicator voor een aanmoedigende verandering en poging tot synchronisatie van het internationaal denken wat dan tot actie leidt, zoals het akkoord op, en de uitvoering van, de Millennium Ontwikkelingsdoelstellingen, die bijvoorbeeld een effectieve reductie van de armoede op een planetaire schaal hebben verwezenlijkt.

Elk goed plan tot succes heeft nood aan een model waardoor het kan worden gestimuleerd en geleid. Welk model hebben we tot onze beschikking? Hebben we andere centra die een gelijksoortige functie vervullen waarnaar kan worden gekeken?

Wij hebben geluk – het antwoord lijkt een ja te zijn. Een indicatie wordt weer gegeven door de vele wetenschappers, psychologen en filosofen die licht werpen op de wil en haar verhouding met onze persoonlijkheid. Ik zou in het bijzonder willen verwijzen naar Roberto Assagioli, en in met name naar zijn boek "Over de Wil" en zijn "Psychosynthese".

Assagioli duidt de wil als die voornaamste menselijke "functie" die de persoonlijkheid, het ego, in staat stelt om andere functies in overeenstemming te brengen; waardoor het menselijk wezen in staat is om haar hoogste mogelijkheden te ontwikkelen en haar rol in het leven te vervullen.

Hij omschrijft enkele van de inherente dimensies van de "wil" die we nodig hebben om bewust te ontwikkelen: aspecten, hoedanigheden en fasen. De eerste categorie, aspecten, is de

belangrijkste, en vertegenwoordigt de facetten die herkenbaar zijn bij de volledig ontwikkelde wil. De tweede categorie, hoedanigheden, heeft betrekking op het zich uitdrukken van de wil: zij vormen de wijzen van uitdrukking van de wil-in-werking. De fasen van de wil tenslotte verwijzen specifiek naar het wilsproces, naar de wilshandeling zoals deze zich van het begin tot het einde ontvouwt.

De aspecten van de volledig ontwikkelde menselijke wil zijn:

1. De sterke wil.
2. De kundige wil.
3. De goede wil.
4. De transpersoonlijke wil.

De hoedanigheden van de volledig ontwikkelde menselijke wil zijn:

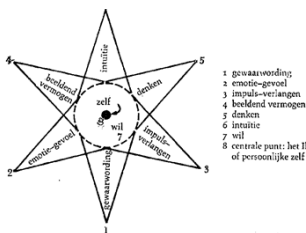
1. Energie – dynamische kracht – intensiteit.
2. Meesterschap – controle – discipline.
3. Concentratie – gericht zijn op één punt – aandacht – focus.
4. Vastberadenheid – beslistheid – vastbeslotenheid – doortastendheid.
5. Volharding – uithoudingsvermogen – geduld.
6. Initiatief – moed – durf.
7. Organisatie – integratie – synthese.

Deze kunnen ontwikkeld en tevoorschijn worden geroepen in de juiste proporties en op de juiste wijze, aangepast aan de situatie. De volledig ontwikkelde wil weet hoe deze verschillende hoedanigheden te gebruiken.

De fasen van de volledig ontwikkelde menselijke wil zijn:

1. De bedoeling, oogmerk of doel, gebaseerd op waarde-bepaling, motivatie en voornemen.
2. Overweging.
3. Keuze en beslissing.
4. Bekrachtiging: de opdracht of het 'fiat' van de wil.
5. Het opstellen van een plan en het uitwerken van een programma.
6. Het sturen van de uitvoering.

Een fundamenteel punt is dat de wil zich niet oplegt aan of zichzelf vervangt door de andere functies van de persoonlijkheid, eerder richt zij zich op een constructief partnerschap, op het versterken en ontwikkelen ervan.

De wil is ook dat "middel" waarmee het ego in staat is om al de verschillende en verscheiden delen in ons "leven" tot synthese te brengen, en dat als en wanneer ze niet op één lijn liggen, ze ons in alle mogelijke richtingen lij-

ken te trekken, waarbij ze een soort innerlijke chaos scheppen die verwarring, angst, twijfel, frustraties, enz. met zich brengt. Vanuit dit perspectief is het niet zo moeilijk om het verband te zien tussen de uiterlijke wereldaangelegenheden met al hun onderdelen – naties, ondernemingen, maatschappelijke verenigingen, rassen, enz. – en onze innerlijke wereld.

En hier dient zich een andere vraag aan: hoe goed gebruiken we onze wil? De wil is in feite de sleutel voor het tot aanschijn brengen van dat "centrum om de pogingen der volken tot het bereiken van gemeenschappelijke doeleinden met elkaar in overeenstemming te brengen".

Vanuit dat standpunt kunnen we eveneens het verband zien tussen de wil en het thema van Energie volgt op gedachte. De

wil is inderdaad het middel voor de processen van "indrukken", "creatief denken" en "het geleiden" die achter het gezegde "energie volgt op gedachte" liggen. Daarom is het begrijpen van de wil, zijn aard, zijn werking, zijn kenmerken, en het feit dat we meer tijd en inspanningen moeten opbrengen om hem te ontwikkelen, van fundamenteel belang.

Het werk om een centrum tot het met elkaar in overeenstemming brengen van onze handelingen of van landen moet een bepaald programma volgen. Om handelingen met elkaar in overeenstemming te brengen moeten er acties worden ondernomen. Vele manieren en activiteiten moeten worden onderzocht en in werking gesteld ten einde de wil, die in 7,2 miljard mensen aanwezig is en er zich in manifesteert, te geleiden.

Het werk van de Verenigde Naties richt zich op het versterken en verruimen van de "keuzes" van de mensen. Dit heeft zich geuit op een aantal manieren, zoals onder andere: assisteren bij het einde van het kolonialisme met als gevolg dat vele nieuwe staten werden opgericht; het ontwikkelen en vastleggen van internationale wetten; ontwikkelingsprogramma's gericht op het voor zichzelf leren opkomen van mensen; ondersteunen van verkiezingen en toezicht houden op en bescherming van de mensenrechten; en vele andere.

Vormen van handelen zijn er oneindig, en nieuwe vormen kunnen altijd gecreëerd worden. Het onderzoek van een "vorm" door middel van het scheppen van systemen lijkt een sleutelkenmerk van onze planeet te zijn in vergelijking met andere binnen het zonnestelsel.

Wij zijn allen vertrouwd met het gezegde "eenheid in verscheidenheid". Het tegenovergestelde ervan "verscheidenheid in eenheid" is niet minder belangrijk, en het is inderdaad de methode die door Moeder Natuur gevolgd wordt. "Verscheidenheid in eenheid" is op de een of andere manier zelfs een krachtiger begrip: gebaseerd op een zekere graad van vertrouwen in, en herkenning van de grondbeginselen van de Natuur, inbegrepen de mensheid, nodigt het uit tot onderzoek, tot het scheppen van vormen die ermee in overeenstemming zijn – vormen die middelen moeten zijn om te trachten om juiste verhoudingen te vestigen tussen de mensen onderling, en tussen de mensen en de andere natuurrijken. Uit de muziek weten we dat harmonie gaat over juiste verhoudingen tussen de geluidskenmerken.

Van dit standpunt uit gezien kunnen we begrijpen dat een toenemend aantal breinen, denkvermogens en harten, indien ze door middel van een nieuw ritme op elkaar worden afgesteld in internationaal denken, ongelooflijke mogelijkheden doen ontstaan, die tot op heden nog grotendeels onaangeroerd zijn gebleven. Het werk dat uitgevoerd wordt door middel van zo een noodzakelijke verscheidenheid van initiatieven voor het goede van de mensheid en eraan voorbij, moet worden gekoesterd en versterkt door het vasthouden van de visie en de waarde van wat we aan het doen zijn. Een manier om de bedoeling van wat de mensheid doet te tonen, is dat we, individueel en collectief, onszelf oefenen en leren hoe te denken en te "willen".

Het voornaamste en uitdagende punt om in gedachten te houden is dat we nog steeds in de leer-fase verkeren. ... Het goed is dat we dit ook doen!

Als we willen succes hebben moeten we geloven en vertrouwen op de kracht van de mensheid. Het menselijk bewustzijn is veel verder ontwaakt dan we wel denken. Ik denk dat er een soort vanzelfsprekendheid bestaat dat de mensheid als een

bestaand centrum reeds verder en boven ons individueel bewijszijnsniveau werkt. De mensheid als een centrum past reeds wetten en principes toe die beginselvaster zijn dan wat wij als individuen doen. ...

Ik denk dat er een interessante parallel getrokken kan worden tussen art.1.4 van het VN Hand-vest, de 4de stanza van de Grote Aanroep en de 4de Straal:

“Een centrum te zijn om de pogingen der volken tot het bereiken van deze gemeenschappelijke doeleinden met elkaar in overeenstemming te brengen.”

“Vanuit het centrum dat wij mensheid noemen,
Verwezenlijke zich het Plan van Liefde en Licht,
En moge het de deur verzegelen waar het kwaad verblijft.”
“Harmonie door conflict”

Er lijkt een spanning te bestaan tussen de veelvormigheid en de verscheidenheid van vormen enerzijds, en anderzijds de noodzaak voor het vinden van een gedeelde waarde, een gemeenschappelijke basis en visie. Deze spanning tussen deze twee schijnbaar tegengestelde polen en tendensen kan een punt van synthese vinden door middel van orde en organisatie – en het is waarschijnlijk geen toeval dat het probleem van “bestuur” zo hoog op de agenda staat in het nationaal en internationaal overleg. Er is een dringende oproep aan zowel de wereldse als plaatselijke besturen.

De Grote Aanroep

Vanuit het punt van Licht in het Denken van God
Strome Licht in het denken van de mensen.
Dat Licht op Aarde nederdale.

Vanuit het punt van Liefde in het Hart van God
Strome Liefde in de harten van de mensen.
Moge Christus* tot de Aarde wederkeren.

Vanuit het centrum waar Gods Wil gekend wordt
Richte doel de kleine wil der mensen.
Het doel dat de Meesters kennen en dienen.

Vanuit het centrum dat wij mensheid noemen
Verwezenlijke zich het Plan van Liefde en Licht
En moge het de deur verzegelen waar het kwaad verblijft.

Laat Licht en Liefde en Macht het Plan op Aarde herstellen. Laat Licht en Liefde en Macht het Plan op Aarde herstellen.

* Veel godsdiensten geloven in een Wereldleraar, die in de toekomst zal komen (vandaar ‘Hij die komen gaat’).

Zij kennen Hem onder namen als de Heer Maitreya, de Imam Mahdi, de Kalki avatar, enz...

Deze termen worden soms in versies van de Grote Aanroep gebruikt voor mensen van bepaalde geloofsovertuigingen.

Het bevorderen en vestigen van juiste menselijke verhoudingen

ISSN 0818-4984

WERELD GOEDE WIL is een internationale beweging voor het bevorderen en mobiliseren van de energie van goede wil en voor het vestigen van juiste menselijke verhoudingen. Zij is opgericht in 1932 als een activiteit van dienst van de Lucis Trust. De Lucis Trust staat in Groot Brittannië geregistreerd als een educatieve instelling. In de Verenigde Staten is het een van belasting vrijgestelde opvoedkundige instelling zonder winstoogmerk en in Zwitserland

staat zij geregistreerd als een samenwerkingsverband zonder winstoogmerk. WERELD GOEDE WIL wordt door de Verenigde naties erkend als een Niet-Gouvernementele Organisatie (NGO) en wordt vertegenwoordigd bij de regelmatige voorlichtingsbijeenkomsten op het VN-Hoofdkwartier. De Lucis Trust heeft een raadgevend statuut bij de Economische en Sociale Raad (ECOSOC) van de Verenigde Naties. De WERELD GOEDE WIL NIEUWS-

BRIEF wordt vier keer per jaar uitgegeven. Meerdere exemplaren van de Nieuwsbrief kunnen op verzoek worden toegezonden. De WERELD GOEDE WIL NIEUWS BRIEF is ook beschikbaar in het Engels, Frans, Duits, Grieks, Italiaans, Portugees, Russisch, Zweeds, en Spaans. Het Internet adres is: <http://www.worldgoodwill.org>.

Het werk van Wereld Goede Wil wordt volledig gefinancierd uit donaties en daarom worden er voor de Nieuwsbrief geen kosten in rekening gebracht. Iedere gift die u bereid zou zijn over te maken is bijzonder welkom.

3 Whitehall Court
Suite 54
London SW1A 2EF
UK

Email: worldgoodwill.uk@lucistrust.org

40 Rue du Stand
Case Postale 5323
CH-1211 Geneva 11
SWITZERLAND

Email: nl.geneva@lucistrust.org

120 Wall Street
24th Floor
New York NY10005
USA

Email: worldgoodwill.us@lucistrust.org

De vraag is, hoe moet worden verzekerd dat alle entiteiten van een gemeenschap deel nemen aan de gemeenschappelijke wilsdaad, van voornemen tot verwezenlijking, alzo de kracht van de gemeenschap door het gemeenschappelijke heen mobiliserend en besturend? Welke keuzes moeten we maken om dat centrum voor de met elkaar in overeenstemming te brengen handelingen te structureren en te organiseren? Hoe kunnen we paraat zijn om de energie te gebruiken die de 4de Straal van Harmonie door Conflict zal beginnen vrij te maken vanaf het jaar 2025? Welke mogelijkheden zal dit voor ons openen?

Het is belangrijk om over deze en gelijkaardige vraagstukken zorgvuldig na te denken. Het werk is nog maar net gestart, en oproepend.

Ik zou graag besluiten met een citaat van Dag Hammarskjöld die hij uitsprak toen hij zijn functie opnam als Adjunct Secretaris Generaal van de Verenigde Naties:

De last die we dragen is ... enkel gebaseerd op ... onze maturiteit van het oordelen.

Voor hem was dit een helder begrip van de verantwoordelijkheden die we dragen als inderdaad “energie op gedachte volgt”!

Aangepaste versie

Vanuit het punt van Licht in het Denken van God
Strome Licht in het denken van de mensen.
Dat Licht op Aarde nederdale.

Vanuit het punt van Liefde in het Hart van God
Strome Liefde in de harten van de mensen.
Moge Hij* die komen gaat tot de Aarde wederkeren.

Vanuit het centrum waar Gods Wil gekend wordt
Richte doel de kleine wil der mensen.
Het doel dat de Meesters kennen en dienen.

Vanuit het centrum dat wij mensheid noemen
Verwezenlijke zich het Plan van Liefde en Licht
En moge het de deur verzegelen waar het kwaad verblijft.